

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"ת 63938-11-22 דומיקאר בע"מ נ' זועבי

לפני כבוד השופט אביים ברקאי

התובעת: דומיקאר בע"מ

נגד

הנתבע: דיב זועבי

ב"כ התובעת: עו"ד הילה כהן
ב"כ הנתבע: עו"ד אמיר שרקאוי

פסק דין

פסק הדין ניתן באולם בית המשפט. פרוטוקול הדיון הושמט.

1. על פסק הדין - עניינו של פסק דין זה הוא תביעה כספית שהוגשה על סכום קצוב במסגרת הוצל"פ. התביעה הוגשה על הסך של 71,768 ₪. מנגד הוגשה התנגדות. במלוא הכבוד אין בהתנגדות כדי להעלות טענות הגנה ועל כך ארחיב בהמשך.

2. תמצית המחלוקת

א. בתמצית יאמר שהנתבע שכר כלי רכב מהתובעת. בהתאם להסכם הנתבע התחייב שהוא יהיה הנהג היחיד. עוד התחייב הנתבע לא למסור, להעביר, להשאיל או להשכיר את כלי הרכב לצד שלישי.

ב. בפועל מסר הנתבע לפחות פעם אחת את כלי הרכב לנהגת אחרת. אותה נהגת עברה תאונה קשה ביום 10.05.2022.

ג. התאונה גרמה להשבתת הרכב. הרכב הוכרז כ"אובדן כללי". התובעת מפנה לכך שבהתאם לחוות הדעת שגם צורפה לתביעה הונפקה חשבונית מס על הסך של 94,557.04 ₪. מתוך סכום זה הצליחה התובעת לגבות סך של 23,000 ₪ באמצעות כרטיס האשראי שמסר הנתבע. היתרה היא זו שנתבעת כאן.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"ת 22-11-63938 דומיקאר בע"מ נ' זועבי

ד. הנתבע אינו מכחיש את חתימתו על הסכם ההשכרה. אך מעלה טענות שונות שעיקריהן הוא – ראשית, למרות הסכם השכירות אין לחייב אותו בדבר; שנית, עוד טוען הנתבע ששוחח עם נציגת שירות ושאל במפורש מה גיל הנהג שמותר לו לנהוג ברכב ונמסר לו שהגיל הוא 28 ומעלה, מכאן לטעמו יכול היה למסור את הרכב לנהגת שעברה תאונה (אותה שיחה נטענת היא חלופת מסרונים שהוגשה ועם מלוא הכבוד אינה תומכת בקבלת ההתנגדות); שלישית, עוד טוען הנתבע לכך שההסכם הוא חוזה אחיד.

ה. להשלמה יאמר שהנתבע אשר טוען כאן שאינו אחראי, פעל דווקא היטב להגיש תביעה כנגד נהגת הרכב הפוגע. נמסר לי שהתביעה הוגשה ומתנהלת בבית משפט שלום בנצרת. כלומר לפחות בהליך אחד עותר הנתבע לקבל את הפיצוי בגין נזקי הרכב. אותו פיצוי שכפי שהבנתי תואם גם להליך כאן.

3. תוך שנתתי דעתי להלכות בדבר מתן רשות להגן ותוך שנתתי דעתי לכך שככל שהנתבע מציג גרסה שאילו תתקבל תקים לו הגנה אזי יש לקבל את ההתנגדות – תוך שהתייחסתי לכל אלה הרי אין מקום לקבל את ההתנגדות. למעשה כבר טענות ההתנגדות הן כאלה אשר אין מקום לדון בהן במסגרת שמיעת ראיות ועל כך בפסקאות הבאות.

4. ההסכם המחייב בין הצדדים

א. ראשית ועיקר אפנה להסכם ההשכרה עליו חתם הנתבע. ההסכם נוקב באופן חד משמעי בתנאי האוסר על הנתבע למסור או להעביר את הרכב לאחר. אין בפנינו הסכם עלום, עם נוסח לא ברור, או מילים שאינן שוות לכל נפש. נוסח ההסכם כולל (סעיף 3.12) התחייבות של הנתבע "לא למסור, להעביר, להשאיל או להשכיר, להחכיר, למשכן, לשעבד, להוציא מרשותו ו/או משליטתו את הרכב לאחר או להעביר או להנחות לאחר את זכויותיו או חובותיו על פי חוזה השכירות כולן או חלקן".

ב. כאשר אנו עוסקים בהוראות כתובות ומפורשות שבהסכם, הרי אין מקום לחפש פרשנות חיצונית ובמלוא הכבוד גם אין מקום לפנות לטענות שאינן תואמות למילות ההסכם. לעניין זה אפנה לסעיף 25(א) לחוק החוזים חלק כללי תשל"ג-1973 הקובע כי " . . . עם אומד דעתם של הצדדים משתמע במפורש מלשון החוזה יפורש החוזה בהתאם לרשימה". עוד אפנה להרחבה לע"א 10519/16, מועצה אזורית יואב נ. עיריית קריית גת, המפנה גם הוא לבחינה פנימית של החוזה, קרי ללשון ההסכם. עוד אפנה אל דנ"א 8100/19 ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ נ' רכבת ישראל בע"מ. עוד ראה ע"א 6652/19 אספניול בע"מ נ. שוהם שמיר השקעות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"ת 63938-11-22 דומיקאר בע"מ נ' זועבי

ופיננסים בע"מ ולהשלמה ראה לאחרונה ע"א 1521/21 בלוגרין ווטר טכנולוגיס בע"מ נ. הוריס חומרים מתקדמים בע"מ.

ג. נכון שבעבר לא היה זה נדיר למצוא צדדים אשר חתמו על הסכם וביום פקודה טענו להסכמות שונות מאשר אלה שנכתבו. הנטייה היא והנכון הוא גם מבחינת הגנה לחיי מסחר וכלכלה תקינים, לכבד הסכמים. מכאן כאשר לפני הסכם חתום על ידי הנתבע, הנכון הוא לכבד את אותו הסכם ומכאן לדחות כבר על אתר את הטענה שמשמעה הוא שהחתימה אינה מחייבת.

5. באשר לטענה לפיה היתה הסכמה שתנהג נהגת נוספת

א. הנתבע טוען ששוחח עם נציג התובעת ועל סמך מידע והסכמה ניתנה לו האפשרות למסור את הרכב לנהגת נוספת. אילו היה מדובר בשיחה כלשהי במשרד כלשהו, הרי היה מקום לקבל את ההתנגדות על מנת לאפשר לנתבע להתגונן בטענה זו. אך לא זה המקרה. בעניינו אנו יודעים בדיוק מה היתה אותה שיחה שכן השיחה היתה במסגרת מסרוניס והכוונה היא ל-5 מסרוניס קצרצרים במסגרת שיחה אחת שצורפו כנספח א' להתנגדות.

ב. עיון באותה "שיחה" מגלה שבמלוא הכבוד אין בסיס להגנת הנתבע ואף אין תחילתו של בסיס אשר תאפשר קבלת ההתנגדות. על כך בפסקאות הבאות.

ג. כל אותה שיחה והסכמה נטענת מלמדת שהנתבע שאל במסרון "גיל הנהג שמותר לנהוג". בתשובה נשאל "מה מספר הרכב בבקשה?". בתשובה מסר הנתבע את מספר הרכב. על כך קיבל את התשובה "28 +".

ד. לא ידוע מתי היתה אותה שיחה נטענת. לא ידוע אם היתה לפני התאונה או אחרי ולצורך העניין אצא מהנחה שהיתה לפני התאונה. אך עדיין אין בשיחה שום היתר ונהג נוסף ברכב ששכר הנתבע. אין בשיחה שום שינוי של ההסכם המפורט עליו חתם הנתבע. בוודאי שאין בשיחה שום בקשה של הנתבע לצרף נהג ומנגד אין קיבול והסכמה בבקשה זו. כל אותה שיחה מתמקדת בשאלה ביחס לגיל הנהג ובתשובה לה.

ה. אפילו אקבל לחלוטין את כל האמור באותה שיחה במסרוניס ואפילו אקבל לחלוטין שהשיחה היתה לפני התאונה, הרי לאור האמור לעיל, אין בה כדי לשנות את ההסכם עליו חתם הנתבע. ומכאן עם כל הכבוד אינה מקימה כל עילה לנתבע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"ת 63938-11-22 דומיקאר בע"מ נ' זועבי

6. הטענה ביחס לקיומו של חוזה אחיד

א. הנתבע מעלה טענה משפטית אשר לפיה לטעמו חוזה ההשכרה עליו חתם הוא חוזה אחיד. לא אוכל לקבל טענה זו. אפילו לצורך העניין נניח שאכן לא היתה כל ברירה אלא להיקשר בהסכם השכירות עם הנתבעת עצמה, הרי עדיין אין כל מניעה להיקשר גם בהסכם שכירות לאו דווקא עם נהג יחיד. ההתקשרות ההסכמית ומכאן יש להניח גם התייחסות לתנאי השכירות, לרבות התשלום, התייחסה באופן ספציפי לנהג אחד.

ב. אין מדובר בהקניית פטור בחוזה אחיד או בחיוב שלא הוסכם עליו. מדובר בשני צדדים להסכם אשר הגיעו להסכמות ביחס לסוג הרכב שיושכר, תקופת ההשכרה, מספר הנהגים ברכב, הסכום עצמו לתשלום ועוד שורה של תנאים. אין למהר ולהפוך כל חוזה עם גוף עסקי לחוזה אחיד ובכך למעשה לפגוע בביטחון ההסכמי וביחסים החוזיים בין הצדדים.

7. הערה ביחס לתביעה הנפרדת שהגיש הנתבע כנגד הנהגת הפוגעת.

א. ההתנגדות נדחת לאור כל הנימוקים שפירטתי לעיל. אך בנוסף לנימוקים וכחזוק להם אפנה לכך שגם הנתבע עצמו נקט בהליכים משפטיים לגביית הנזק הכספי שנגרם לו.

ב. ובמילים פשוטות הנתבע טוען כאן שאינו חב את הסכום לתובעת, ידע היטב לטעון מנגד בהליך אחר שאכן הוא זה שזכאי לפיצוי בגין התאונה. מכאן לטעמי יש ראייה נוספת לכך שהנתבע אכן חייב את הכספים. ודוק, מי שאינו חייב דבר אינו יכול לדרוש פיצוי מצד שלישי, בגין חוב זה.

ג. לצד האמור לעיל נתתי דעתי לטענת ב"כ הנתבע בדבר ההליכים בבית משפט שלום בנצרת. כמובן שאינני מנהל הליכים שאינם בפני. איני בטוח שכאשר ניתן כעת פסק דין לפיו הנתבע חייב בכספים, ומכאן לנזקי התאונה – הדבר אינו רלבנטי גם למחלוקת אל מול הנהגת הנתבעת. כך או כך איני דן כאמור בזכויות כאלה או אחרות אל מול הנהגת הפוגעת.

ד. כפי שגם ייקבע בסיומו של פסק הדין, אציין כבר עתה שמכח סמכותי הטבועה ולאור המורכבות שהפנה ב"כ הנתבע לכך שגם מתנהל הליך אחר, הרי ההתנגדות אכן תדחה ואולם המועד לתשלום יהיה עד ליום 01.06.2024.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"ת 63938-11-22 דומיקאר בע"מ נ' זועבי

8. סוף דבר

ההתנגדות נדחית וכן אני מחייב את הנתבע בהוצאות ובשכר טרחה בסך של 7,000 ₪ אשר יצורפו לתיק ההוצאה לפועל. (במהלך הקראת פסק הדין מפנה ב"כ הנתבע לכך שהם הסכימו להצעה לפיה יינתן פסק דין אשר יגבה החל מיום 01.06.2024, כך או כך בסופו של יום ניתן כעת פסק דין מנומק, תוך שהתובעת לא הסכימה להצעה. נתתי דעתי לסכום ההוצאות ושכר הטרחה ואיני משנה סכום זה). ניתן יהיה לפעול בתיק ההוצאה לפועל אשר יכלול גם את סכום ההוצאות אשר יצורפו לו וזאת החל מיום 01.06.2024.

ניתן היום, י"ט סיוון תשפ"ג, 08 יוני 2023, בהעדר הצדדים.

אביים ברקאי, שופט

